

slagene til ved de aarlige Finantslove at begjære overordentlige Tilskud fra Statskassen til forefaldende kirkelige Niemed, i Fremtiden under Forudsætning af den paatænkte Fonds Dyrettelse for største Delen maa antages at ville bortfalde.

For endeel Sogne er der ved allerhöieste Resolutioner taget Bestemmelse om eventuel Dyrettelse af nye Sognekald eller lignende Foranstaltninger til det kirkelige Livs Fremme. At den de vedkommende Sognebeboere ved saadanne Tilfagn givne Udsigt til en Forbedring af deres kirkelige Forhold ikke betages dem, og at de dertil opsamlende eller til Opsamling henlagte Midler ikke undrages denne Anvendelse, vil formeentlig erkjendes for billigt.

ad § 7.

Denne Paragraph er i det Væsentlige udarbejdet efter de af Commissionens Fleertal under Nr. 7 antydede Grundtræk. Som befyndt blev der ved allerhöieste Resolution af 23de December 1861 anordnet Redfættelse af Commissioner til at anstille stedlige Undersøgelser af de enkelte Præstegaardsavlinger med

Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor stor en Deel af de til samme hørende Forder der maatte forbeholdes vedkommende Kald, og hvor Meget der maatte bortarbejdes. Disse Commissioner forsynedes med en Anstux fra Ministeriet af 11te September 1862, der findes i „Departements Tidenden“ for samme Aar S. 742. Ministeriet antager, at deres Forretninger i de fleste Tilfælde ville indeholde den fornødne Veiledning til at træffe de i Paragraphen omhandlede Bestemmelser. Kun hvor dette ikke skulde være Tilfældet, maatte der altsaa af Ministeriet nedsættes nye Commissioner, hvorefter en almindelig Bestemmelse om saadanne nye Commissioners Redfættelse for hvert Sognekald vilde uden Nødvendighed medføre en Gjenfættelse af de meget betydelige Bekostninger, ca. 18,600 Rd., der allerede ere medgaaede til de fornævnte Commissioners Forretninger.

ad § 8.

Med Hensyn til denne Paragraph tillader Ministeriet sig at henvise til Commissionens Betænkning, til hvilken Ministeriet med Hensyn til dette Punkt i det Hele kan slutte sig.